

Verbaast iedereen behalve zichzelf

Thierry Schmitter (40) werd in december 2009 verkozen tot Sportman van het Jaar in Den Haag. Een onderscheiding die de gehandicapte atleet vooral heeft te danken aan zijn gouden plak bij het WK 2.4 zeilen in Athene. De roem stijgt hem niet naar het hoofd. „Deze prijs betekent meer voor de maatschappij dan voor mij.”

TEKST: MIKE BOESCHOTEN

Nee, echt snel raakt Schmitter niet van zijn stuk. Zelfs als blijkt dat hij zijn interviewafspraak op de Rijswijkse Patentlaan – waar hij sinds begin 2000 werkt bij het Europees Octrooi Bureau als patent examiner – totaal is vergeten, blijft hij de rust zelve. Schmitter heeft simpelweg te veel meegemaakt om zich nog druk te maken over de bijzaken in het leven, al blijft respect voor anderen bij de zeiler hoog in het vaandel staan. Enkele excuses en een colaatje maken een hoop goed en zo schuift het gezelschap ruim een half uur later in één van de vele luxe conferentiezalen bij zijn werkgever alsnog aan bij de Sportman van het Jaar 2009 in Den Haag.

„Natuurlijk is het aangenaam dat ik deze prijs gewonnen heb”, reageert Schmitter op zijn uitverkiezing. „Die waardering vind ik mooi, maar het lijkt soms wel of deze prijs meer betekent voor de maatschappij dan voor mijzelf. Voor mij was die gouden medaille het hoofddoel. Daar heb ik hard voor moeten werken, hiervoor niet.” Schmitter wil nog iets anders benadrukken. „Ik doe dit niet voor anderen. Die motivatie om te presteren zit in mijzelf. De één heeft een

Playstation nodig om zich gelukkig te voelen en de ander fysieke en mentale uitdagingen, zoals ik.”

Vader

Die voortdurende drang naar sport en presteren heeft Schmitter van huis uit meegekregen. Van zijn vader kreeg hij al vroeg les in windsurfen en catamaranzeilen. Samen met hem deed hij al op jonge leeftijd mee aan wedstrijden op clubniveau. In 1983, toen Schmitter pas veertien jaar oud was, nam hij samen met zijn vader deel aan de grootste catamaranwedstrijd ter wereld: de Ronde van Texel. Behalve zeilen besteedde Schmitter in zijn jeugd ook veel tijd aan extreem skiën en bergbeklimmen. Zo heeft hij onder meer deelgenomen aan meerdere klimexpedities in de Kaukasus, waarbij hij in 1995 deel uitmaakte van de Nederlandse K2 Expeditie. Ook beklom hij de Shishapangma (8053 meter) in Tibet.

Lange tijd zag het ernaar uit dat Schmitter van zijn hobby zijn werk zou gaan maken. Tijdens zijn werk als ‘Naval Architect’ voor een dieselmotorfabrikant in Zwitserland begon hij aan een officiële opleiding tot Zwitserse berggids. De ultieme droom van Schmitter, die na het behalen van zijn diploma zijn baan als ingenieur wilde opgeven en in de

voetsporen van zijn vader wilde treden. „Een leven in harmonie met de natuur leek me prachtig. Als klein kind liep ik altijd achter mijn vader aan in de bergen. Geweldig was dat!”

Lawine

Het liep allemaal anders. De dag van 29 november 1998 veranderde het leven van Schmitter voorgoed. „Met vier man beklommen we een bevroren waterval. Ik was de voorste man. Plotseling kwam er een hele lading sneeuw naar beneden. Ik werd zestig meter meegesleurd, kon er niets tegen beginnen. Het is een tapijt waarop je meegetrokken wordt.” In bijzijn van zijn drie ongedeerde klimmaten moest Schmitter anderhalf uur wachten op hulp. „De pijn was opmerkelijk genoeg te verdragen. Maar ik wist dat het niet goed zat. Mijn beide benen waren compleet gevoelloos.”

Na een helikoptervlucht van twee uur werd Schmitter in een speciaal ziekenhuis te Nottwil behandeld. Na een paar dagen kwam het oordeel van de artsen: een complete dwarslaesie vanaf de twaalfde thoracale wervel, ter hoogte van de navel. „Mijn wereld stortte op dat moment in. Ik zou nooit meer kunnen lopen en dus ook mijn droom niet meer kunnen verwezenlijken. ‘Heeft het leven nog wel zin?’, dacht ik toen.”

Van opgeven wilde Schmitter echter niet weten. Als getrouwd man en vader van – op dat moment – twee kinderen had hij ook weinig keus. „Ik wilde niet de zielige vader in de rolstoel spelen. Dat heeft geen zin. Kinderen kunnen dan genadeloos zijn. Als die zien dat je depressief bent en niet meedoet met dingen, laten ze je links liggen. Ik wilde laten zien dat ik er nog voor ze ben. Zij zagen en zien het ook niet als iets raars. Mijn kinderen nemen me zoals ik ben. Maar niet als ik zielig ga doen!”

Revalidatie

Zeven maanden lang duurde zijn revalidatie in het Schweizer Paraplegi-

ker Zentrum in Nottwil. Het moeilijkste van alles? „Ik kon niet meteen beginnen aan mijn herstel omdat ik bij het ongeluk ook mijn pols gebroken had. De eerste drie maanden mocht ik niets doen. Zelfs uit mijn rolstoel kreeg ik geen beweging; die was elektrisch. Dat vond ik verschrikkelijk.” Al vrij snel kon Schmitter leven met de gedachte van het nooit meer kunnen lopen. Al is makkelijk anders. „Mijn levensruimte was plotseling erg beperkt. Even naar buiten een wandeling in de sneeuw maken, dat kon ik niet meer. Ik had een enorme behoefte aan prikkels. Gelukkig mocht ik vrij snel handbiken en pingen. De medische begeleiding daarbij was prima.”

De in Grenoble (Frankrijk) geboren Schmitter – op zijn derde verhuisde hij naar Nederland – had in die periode veel steun aan zijn kinderen en toenmalige Nederlandse vrouw Marrigje. „Boodschappen doen, de kinderen ophalen van school; dat ging allemaal ineens veel moeilijker. Daar kreeg ik gelukkig hulp bij. En de nieuwe woning scheelde ook een hoop. Van een boerderij met veel trappen en drie verdiepingen, verhuisde ik naar een aangepaste woning met lift.”

Comeback

Schmitter pakte zijn leven vrij snel weer op. Als gehandicapte ontdekte hij allerlei vormen van sport waarbij hij zijn energie kwijt kon. Handbiken,

Thierry Schmitter: „Die gouden medaille was het hoofddoel.”

maar vooral het wedstrijdzeilen op nationaal en internationaal niveau. Vanwege zijn handicap koos hij voor het type boot waarmee hij de mogelijkheid heeft om competitief te zijn, ook tegen valide atleten: de 2.4mR (twee punt vier klasse, tevens Paralympische klasse). Dankzij de financiële ondersteuning van Stichting Westrijd Zeilen Gehandicapten heeft Schmitter de afgelopen jaren veel kunnen trainen, het juiste materiaal ontwikkeld (persoonlijke aanpassing van de boot) en een professionele coach gekregen. „Voor mij heeft altijd geteld de top in mijn sport te bereiken. Dat probeerde ik jarenlang als bergbeklimmer, nu als gehandicapte zeiler.” Het onmogelijke bleek mogelijk. Op de Olympische Spelen van 2004 in Athene veroverde Schmitter een bronzen medaille, vier jaar later (Peking) eindigde hij als vijfde in zijn discipline. „Mijn doel is om nog jaren door te gaan als zeiler en een gouden medaille te halen tijdens de Spelen van 2012 in Londen.” Maar louter sport is het tegenwoordig niet meer voor Schmitter. „Ik probeer nu vooral een goede vader te zijn. Door mijn ongeluk besefte ik dat er meer is dan voor je sport leven alleen. Dat aspect ben ik vroeger uit het oog verloren.” Spijt van de risico's die hij in de loop der jaren als extreem sporter nam, heeft hij niet. „Dat heeft juist mijn karakter gevormd.”

